

Судија Миодраг Мајић гостовао је у емисији „Црно-бели свет са Ђорђем Вукадиновићем“ у уторак 4. јуна, где је говорио о нападима и хајци на његов рачун, непостојању свести о подели власти у Србији и зашто сматра да носиоци правосудних функција не треба да ћуте. (Објављујемо завршни део овог интересантног разговора. Целу емисију можете погледати [овде](#))

(...)

Ђорђе Вукадиновић: Да се барем укратко вратимо на оно што је тачка размомилажења међу нама. Ви, наравно, имате ауторитет струке иза вас, ја имам неку врсту јавног

мњења, или мог личног уверења. Ја сам подржао ове измене закона, а ви сте аргументовано критиковали. Говоримо о овом „Тијанином закону“, односно о опцији да казна за силоватеље, убице деце, трудница... (ту сад има сложенија формулација) - буде доживотна робија, односно доживотни затвор без могућности превременог отпуста.

Ту је сад опозиција мало „улетела у маказе“, рекао бих, моје колеге из опозиције, јер су оне дуго времена, годинама подржавали, говорили у прилог тог закона у скупштини, а онда се нису појавили због бојкота. Али нисам сигуран да ли само због бојкота, или због тога што у међувремену огласила Европска унија, односно неки њени представници су се огласили критикујући тај предложени закон, сматрајући да он није добар.

Ви сте такође критиковали, али да видимо због чега. Да ли сте ви начелно против казне доживотног затвора? Ја нисам и зато немам проблем. А нисам баш нешто ни обавезан тиме шта мисли Брисел. Ваши аргументи јесу били уверљиви, али мислим да су били мало злоупотребљени од стране једног дела опозиционе јавности, да као неки „смоквин лист“ прикрију зашто сада нису хтели или смели да дођу?

Миодраг Мајић: Да. Могуће је да је и то део мог, условно речено, страдалништва кроз које сам прошао, а што су и они прихватили.

Најкраће ћу рећи три ствари за које мислим да су важне. Прва, која је врло важна и поновићу је још једном, не формално, али је важно да људи и то схвате. Као судија, ја сам дужан и то увек чиним да применим било који закон. То је сада закон, односно одложена је његова примена до краја године. Видећемо и неке говоре где ће можда бити некаквих...

Ђорђе Вукадиновић: Измена?

Миодраг Мајић: Па, измена вероватно не, постоје неке иницијативе ка Уставном суду да се тај део оцени, видећемо, али у овом тренутку је то закон, само са одложеном применом и када буде ступио на снагу, примењиваћу га као и било који други. Нисам пресећан ни са неким другим законима које имам. То је прва ствар.

Друга ствар, један сегмент је посебно са моје стране проблематизован, а то је процедура у којој је закон доношен. Ја сматрам да је често процедура готово све. И да је омогућена процедура, да је омогућен јавна расправа, многе бисмо од ових недоумица макар осветлили, ако не и избегли.

Ђорђе Вукадиновић: Ту се такође слажемо.

Миодраг Мајић: Међутим, поново је Министарство правде изабрало нешто друго. А то је да немамо јавну расправу, или оно што такође често чини, да у јавној расправи учествује такозвана „добра удружења и појединци“, познате организације, или неки људи за које су они оценили да се неће претерано бунити. Ми ни до данас не знамо састав радне групе која је радила те измене. У сваком случају, то је врло важна друга ствар.

Трећа ствар. Ако сте приметили, ја нисам у том наступу претерано говорио о самој казни доживотног затвора. Говорио сам о једном сегменту закона, а то је доживотни затвор без права на условни отпуст, тврдећи са свим што знам, са праксом Европског суда за људска права, да ћемо ту имати проблем. Једно је доживотни затвор и то грађани треба да знају, он није по европским стандардима изопштен. Многе земље га имају. Ја искрено нисам сигуран да су четрдесет година затвора и доживотни затвор неке драстично различите ствари.

Ђорђе Вукадиновић: Ни ја нисам, али мислим да то има једну симболичку и психолошку тежину.

Миодраг Мајић: Ми се и ту можда не слажемо, коначно да се не слажемо. То је овај условни отпуст, јер то је нешто што Европски суд за људска права који, подсећам, чије смо одлуке увели директно у свој Устав кроз одредбу која говори о томе „да ће прихваћени међународни уговори и општа правила међународног права постати саставни део Устава и да ће се непосредно примењивати“. То је за људе које се не баве правом мало комплексније да схвате, али најкраће речено, то што каже Европски суд за људска права поводом повеље, постаје директно корпус нашег уставног права, а он је у више наврата рекао: „Не може доживотни затвор без условног отпуста“, То онда постаје проблематично са становишта члана три, односно обавезе да се из система склоне такозване „нехумане казне“. А они то виде као нехуману казну. Значи, „без наде“ као они то зову, без права да се поправиш било када, да се икада размотри твој случај. Дакле, ни по каквим условима.

Ђорђе Вукадиновић: Сем ако се појаве нове чињенице, а онда се може и процес поновити.

Миодраг Мајић: То не треба мешати.

Ђорђе Вукадиновић: Ја не мешам, али јавност меша.

Миодраг Мајић: То ви не мешате, али јавности је то мало замаскирано. То нема никакве

везе једно с другим. Ми овде не говоримо о томе. Ако се појаве нови докази да то ниси урадио, наравно да тада имаш право на ново суђење, нови доказ и да се утврди да ниси учинио. Али, ми овде говоримо о људима који јесу учинили, правоснажно су осуђени, а Европски суд за људска права каже „не може доживотни затвор – без икаквог права на условни отпуст“. Да се било када преиспита твоје понашање, и након тридесет, четрдесет година итд... То је проблем.

Ђорђе Вукадиновић: Јесте, али наше колеге су говориле да је проблем у нечем другом. Да је проширен списак (мада није проширен), односно да је проширен и на нека друга дела која су била у истом пакету. Ви сте и сами тада рекли да је то у реду.

Миодраг Мајић: Не. То је мала забуна. Чак сам ја својевремено, када су долазили на идеју да уопште уведу доживотни затвор, а пошто је иницијатива фондације „Тијана Јурић“ била само за један мали број кривичних дела, рекао „не можете то урадити. Не можете увести за то, а на пример, не увести за геноцид, јер је то кривично-правно неприхватљиво“.

Они су заправо, "номотехнички", све она дела где је било четрдесет година затвора – аутоматски заменили доживотним затвором. Ја не видим неки проблем с тим.

Ђорђе Вукадиновић: Иако су у опозицији често то видели као разлог...

